

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: T. H. C.
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. OAM-537/ZA-ZA12-HA13-2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, nelze udělit.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že žalovaný v předchozím řízení o azylu porušil § 15 a zákona o azylu ve spojení s § 14 a zákona o azylu, neboť v jeho případě návratu do země původu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy a splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný rovněž porušil § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
3. Žalobce dále uvedl, že nerozporuje závěr žalovaného, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Nesouhlasí však s tím, že v jeho případě lze aplikovat vylučující klauzuli podle § 15 a zákona o azylu, v důsledku čehož mu není možné udělit doplňkovou ochranu. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobce je dán důvod k vyloučení možnosti získat doplňkovou ochranu, neboť se dopustil vážného zločinu. Naplnění podmínek pro aplikaci uvedeného ustanovení shledal žalovaný v tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 10 let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Žalovaný pak dospěl k závěru, že v případě žalobce vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti se jedná o vážný zločin ve smyslu § 15 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. S tímto hodnocením se žalovaný neztotožnil.
4. Žalobce dále uvedl, že výklad pojmu vážný zločin v § 15 a zákona o azylu musí být v souladu s Ženevskou úmluvou a kvalifikační směrnicí (odkázal zde na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č.j. 6 Azs 309/2016-28). Dále v této souvislosti citoval i z Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků. Výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitý v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice se zabýval i Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C 101/09 Spolková republika Německo proti B a D. Odkázal i na stanovisko Generálního advokáta Paola Mengozziho.
5. Žalobce dále uvedl, že ze shora uvedeného plyne, že při aplikaci vylučující klauzule je třeba vycházet z individuálních okolností každého případu. Rozhodnutí žalovaného však takové individuální hodnocení v dostatečném rozsahu neobsahuje. Odůvodnění je totiž postaveno toliko na skutečnosti, že žalobce byl odsouzen pro spáchání zvláště závažného trestného činu, přičemž žalovaný jen dodal, že drogová kriminalita je výrazně negativním společenským jevem. Výklad poskytnutý žalovaným pak implikuje, že každý žadatel, který se dopustí drogového trestného činu, bude automaticky vyloučen z možnosti získání doplňkové ochrany, neboť u něj bude dán důvod dle § 15 a zákona o azylu. Žalovaný se měl podrobněji zabývat individuálními okolnostmi případu a zohlednit nejenom skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, ale i v jeho prospěch (odkázal zde na rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2010, č.j. 9 Azs 16/2010-229).

6. Žalobce tedy spatřuje pochybení v tom, že napadené rozhodnutí vůbec nezohledňuje míru, jakou se ve srovnání s ostatními obžalovanými podílel na trestné činnosti organizované skupiny, dále, že byl z vězení podmíněně propuštěn za dobré chování po odpykání poloviny uloženého trestu. Nebylo zohledněno ani to, že se jednalo o jeho první trestný čin, dříve vedl řádný život a trestnou činnost páchal pouze v krátkém časovém období, přičemž na území ČR má celou rodinu. Nebyl dostatečně zohledněn ani dopad do jeho rodinného života, neboť žalovaný sice zohlednil vztah k jeho dvěma nevlastním dcerám, ale nezabýval se dopadem rozhodnutí na jeho vztah s biologickou dcerou, která s ním žije ve společné domácnosti. Žalobce je přesvědčen, že vycestování do země původu by představovalo porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, jež je chráněno zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebo čl. 17 Mezinárodního paktu OSN o občanských a politických právech.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Dále uvedl, že snahu zůstat v ČR a legalizovat si pobyt pomocí žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nelze podřadit k taxativně vyznačeným důvodům podle zákona o azylu. Žalovaný dále citoval z rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 33T 11/2015-854 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č.j. 13/2016-927. Žalovaný dále doplnil, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně vážný ve smyslu zákona o azylu, i když byl žalobci uložen trest v polovině zákonné sazby. S respektem k ustanovení § 57 správního řádu pak žalovaný přistoupil k hodnocení míry společenské škodlivosti a vyhodnotil ji jako velmi vysokou. Pervitin je řazen mezi tzv. tvrdé drogy a jeho užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a rovněž s poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele. Závažnost tzv. drogové kriminality je dána závažností svého dopadu a mírou devastačního účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, neboť užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními účinky. Žalovaný v této souvislosti odkázal na řadu mezinárodních úmluv týkajících se drogové kriminality. Žalovaný plně postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č.j. 6 Azs 309/2016.
8. Žalovaný se dále vyjádřil k problematice rodinného života žalobce a jeho vztahu k české manželce a jeho dvěma dcerám s českým občanstvím, jejichž otcem není, ale je zapsán v jejich rodném listě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V posuzované věci bylo soudní řízení zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. [325/1999 Sb.](#), o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a tudíž soud ve smyslu čl. II odst. 1 tohoto zákona (přechodná ustanovení) postupoval podle

zákona ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2023.

10. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
11. Soud k věci uvádí, že rozsudkem ze dne 30. 3. 2023, č.j. 32 Az 44/2021-30 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalovaný. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2024, č.j. 4 Azs 162/2023-24 rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
12. Nejvyšší správní soud v rozsudku především uvedl: „[9] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že žalobce požádal dne 26. 7. 2021 o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1988. O udělení mezinárodní ochrany žádá z politických důvodů, jelikož má rád svobodu, a ta v komunistickém režimu není. Nemá žádné politické přesvědčení ani není členem žádné politické strany. Před vycestováním ani při návštěvách Vietnamské socialistické republiky neměl nikdy žádné problémy se státními orgány, cítil pouze psychologický nátlak. Jeho manželka a dvě děti jsou občany České republiky. Žijí však odděleně. V současné době má v České republice přítelkyni, se kterou má dceru. Obě jsou občanky Vietnamské socialistické republiky. V České republice byl trestně stíhán. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože mu bylo oprávnění k trvalému pobytu v České republice pravomocně zrušeno k 30. 12. 2016. Žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat svůj pobyt v ČR kvůli rodině. Podle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob založeného ve správním spisu byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2016, č. j. 33 T 11/2015-854, a usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 3. 2016, č. j. 1 To 13/2016-927, za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku a přečinu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce deseti let. Současně mu byl uložen i trest propadnutí věci. Dne 28. 6. 2021 byl podmíněně propuštěn, zkušební doba skončí dne 28. 6. 2027.

[10] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda stěžovatel dostatečně a na základě úplné úvahy vyhodnotil, že trestná činnost žalobce spadá pod pojem „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a že doplňkovou ochranu tudíž žalobci nelze udělit.

[11] Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*

[12] Výkladem pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře. V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, č. 3546/2017 Sb. NSS, vyslovil, že „[p]ojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze

udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“ V citovaném rozsudku vyšel Nejvyšší správní soud z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti B a D*, z nějž plyne, že každý případ musí být posouzen ve světle známých konkrétních skutečností.

[13] Při posuzování, zda je určité jednání „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona o azylu, je třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání, přičemž pouze typové zhodnocení nepostačuje (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015-26, č. 3537/2017 Sb. NSS). Stejně tak je nerozhodná pouhá výše trestu (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 9. 2018, C-369/17, *Shajin Ahmed*). Správní orgán musí posoudit individuální okolnosti případu, posoudit závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm, jak Nejvyšší správní soud připomněl v usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28. „Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.“ (rozsudek NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28). Přesto Nejvyšší správní soud zdůraznil, že tento výčet kritérií není pro správní orgán nijak závazný; kritéria musí reflektovat konkrétní specifika případu a uvedený výčet je pouze demonstrativní (tamtéž).

[14] Z citované judikatury tedy plyne, že pro řádné posouzení, zda konkrétní trestná činnost spadá pod rozsah neurčitého právního pojmu „vážný zločin“, nepostačuje jen mechanické zhodnocení výše trestu nebo jeho kvalifikace jako zločinu či zvlášť závažného zločinu podle trestního zákoníku. Takové zhodnocení by dostatečně nebralo v potaz jednak to, že jde o azylový, nikoli trestněprávní termín, a navíc jde o pojem, jež není možné vyložit jen na základě vnitrostátního práva. Naopak je nutné posoudit i další specifické okolnosti konkrétního případu. Nelze tedy činit jednoduchý závěr, že pravomocné odsouzení za zvlášť závažný zločin nutně povede k naplnění definice „vážného zločinu“ podle § 15a zákona o azylu.

[15] V projednávané věci stěžovatel posoudil závažnost trestného činu, za nějž byl žalobce odsouzen, na základě informací získaných z rozsudku Krajského soudu v Ostravě a usnesení Vrchního soudu v Olomouci. Výslovně přitom hodnotil individuální okolnosti páchané trestné činnosti žalobce. Uvedl, že se jedná o úmyslný trestný čin spáchaný žalobcem ve velkém rozsahu a z hlediska trestního práva se jedná o zvlášť závažný zločin. Žalobce prodal v mnoha případech drogu pervitin v množství celkem přesahující jeden kilogram. Dále v cizině opatroval a v Česku přechovával a prodával léčiva potřebná pro výrobu velkého množství této drogy. Také přechovával technologické zařízení pro výrobu metamfetaminu. Žalobce byl navíc v minulosti za trestnou činnost odsouzen opakovaně. Žádnou polehčující okolnost trestní soudy v případě žalobce neshledaly. Stěžovatel poukázal také na to, že

žalobce se podílel na výrobě a distribuci pervitinu jakožto „tvrdé“ drogy s nejzávažnějším poškozením zdraví a života uživatelů. Vysoká míra společenské škodlivosti a závažnosti drogové kriminality je dána nejen dopadem a mírou devastálního účinku užívání drog na psychické i fyzické zdraví jejich konzumentů, ale také souvisejícím negativním dopadem na celou společnost. Stěžovatel odkázal též na mezinárodní úmluvy o boji proti nedovolené výrobě drog a obchodu s nimi, přičemž Organizace spojených národů považuje tyto jevy za vážně ohrožující nejen zdraví a blaho lidí, ale také ovlivňující celou společnost. Přestože byl žalobci uložen trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby, je nezbytné žalobcem spáchaný trestný čin vnímat jako nesporně vážný zločin, pro který mu nelze doplňkovou ochranu udělit.

[16] Obdobným případem se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020-23, v němž uvedl: *„[P]ožadavky krajského soudu na konkrétní kritéria přesahují právní závěry plynoucí z judikatury, na niž sám krajský soud odkazoval. Předchozí judikatura upozornila, že posuzovaná kritéria vždy vychází ze specifických okolností konkrétního případu. Kritéria navržená v napadeném rozsudku krajského soudu mají jistou relevanci vzhledem ke specifickému případu žalobce, nicméně již byla také zhodnocena oběma trestními soudy při stanovení výměry trestu. Na toto zhodnocení stěžovatel odkázal, uvedl, že za hlavní skutečnosti svědčící o závažnosti trestné činnosti považuje její spáchání ve velkém rozsahu a v organizované skupině, z čehož dovodil velmi vysokou míru společenské škodlivosti jeho trestného činu. Tento závěr zohlednil i výši uloženého trestu. V rozhodnutí je pak uvedeno, že závažnost trestné činnosti dovozuje i z obecně známých vážných škodlivých účinků a společenského dopadu drogové trestné činnosti, což je důvodem, proč je drogová kriminalita řešena i na mezinárodní úrovni.“*

[17] Při pravomocném odsouzení žadatele o mezinárodní ochranu podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku považoval Nejvyšší správní soud již dříve za dostatečné, pokud *„[ž]alovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvláště závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu. (...) Negativní účinek užívání pervitinu na zdraví a společenské vztahy uživatelů a zájmy společnosti je přitom obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět.“* (usnesení NSS č. j. 6 Azs 108/2018-28) I když mezi oběma případy byly určité skutkové rozdíly co do okolností trestné činnosti, považuje toto zhodnocení Nejvyšší správní soud za aplikovatelné i v nyní projednávaném případě (srov. podobně i usnesení NSS ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018-45).

[18] Co se týče výše uloženého trestu, lze odkázat na usnesení NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018-31: *„[I] méně intenzivní konkrétní škodlivost trestného činu, jehož se stěžovatel dopustil, je-li stále v mezích kvalifikované skutkové podstaty podle výše uvedeného ustanovení trestního zákoníku, tedy jde-li o čin spáchaný ve značném rozsahu, zpravidla znamená, že ve smyslu azylového práva jde o vážný zločin.“* tomto případě nešlo o trestnou činnost ve značném rozsahu, nýbrž dokonce ve velkém rozsahu. Tím spíše kvalifikovaná skutková podstata nasvědčuje závěru o závažnosti zločinu.

[19] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené s hodnocením krajského soudu neztotožňuje. Naopak úvahu obsaženou ve stěžovatelově rozhodnutí považuje za dostatečnou a řádně odůvodněnou. Stěžovatel nevycházel jen z typové škodlivosti drogových trestných činů, a specificky z kvalifikované skutkové podstaty zvláště závažného činu, za nějž byl žalobce odsouzen, ale provedl i konkrétní úvahu o škodlivosti trestného činu spáchaného žalobcem. Závažnost trestného činu nehodnotil paušálně pouze s odkazem na rozsudky trestních soudů, ale zabýval se též individuálními okolnostmi žalobcem páchané trestné činnosti. Přihlédl přitom k povaze spáchaného trestného činu, jeho rozsahu a společenské nebezpečnosti. S ohledem na individuální okolnosti trestné činnosti žalobce, zejména spáchání trestného činu ve velkém rozsahu a obecně známou vysokou společenskou škodlivost a závažnost tzv. drogové kriminality, stěžovatel nepochybil, když posoudil trestný čin žalobce jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a doplňkovou ochranu žalobci neudělil.

[20] Lze tedy uzavřít, že by nebylo dostatečné, pokud by stěžovatel opřel aplikaci § 15a zákona o azylu pouze o konstatování žalobcova odsouzení za daný trestný čin. Stěžovatel však zohlednil ve svém rozhodnutí i další konkrétní okolnosti a povahu jeho trestného činu, čímž dostal požadavkům plynoucím z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu“

13. S ohledem na shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalovaný správně aplikoval § 15 a zákona o azylu. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný dostatečně nezohlednil dopad rozhodnutí do jeho rodinného života, neboť se vůbec nezabýval dopadem rozhodnutí na jeho vztah s biologickou dcerou, která s ním žije v jedné domácnosti. Soud k tomu uvádí, že tato skutečnost nemůže mít vliv na jeho postavení, neboť z doplňkové ochrany byl vyloučen z důvodu své trestní minulosti. Za této situace nelze posuzovat, zda by v případě žalobce byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu s ohledem na rodinný život (znění účinné do 30. 6. 2023.), Ke tomu srov. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č.j. 4 Azs 60/2007-119.
14. Ve vztahu k ustanovení § 12 písm. a), b) a § 13 zákona o azylu v žalobě žádný konkrétní žalobní bod uveden nebyl. Soud tedy k tomu pouze obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s ohledem na tvrzení žalobce ve vztahu k výše citovaným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně je posoudil. Soud k věci dále doplňuje, že institut mezinárodní ochrany slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, nebo jim v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 – 43).

15. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud v první řadě odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce se zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný přitom hodnotil, že žalobce žije ve společné domácnosti se svou biologickou dcerou. Samotnou existenci rodinných vazeb nelze považovat za důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Pokud na základě těchto skutečností neshledal žalovaný důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil.

V. Závěr a náklady řízení

18. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový

stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

19. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., ve spojení s § 110 odst. 2 s.ř.s. když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce celkově v řízení o žalobě a kasační stížnosti nebyl úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
21. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. dubna 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce